

zijn. Wij moeten vóór hem staan, wij moeten bij hem zijn, we moeten . . .” dan kàn ze niet verder, want ze barst in snikken uit. —

Dit wrange gesprek geschiedt, terwijl ze beiden zijn gaan wandelen, den tuin op en neer, aldoor opnieuw den tuin op en neer. Zij tellen de kiezelsteenen als er geen woorden meer te spreken zijn, als ze elkaar gevonden hebben in dit wederzijdsch verdriet, in dat gemeenzame verdriet eener hopelooze gebondenheid aan Loftinge, in eene eindelooze fatale gebondenheid aan elkaar, nu dan eindelijk na zoovele jaren de deernis hunne harten heeft vermurwd.

En tijdens die lange wandeling hebben zij niet bespeurd, wat er in de geopende tuinkamer, waar het zachte, blauw-witte tapijt ligt uitgespreid tusschen de hooge porceleinkasten, met hun kristallen vensters en hun ranke, sierlijk gehalsde vazen gebeurt. Daar drentelt een oude heer op en neer tusschen zijn kasten; hij is zeer verzorgd, geparfumeerd, nauwkeurig geschoren, hij heeft een heel licht zomerpak aan, en prachtig opgestreken, martiale, grijze snorren. —

Maar wie hem aandachtig beschouwen zou nu, zou vaststellen dat het een oude man is, een zeer oud man. Ziet hem gaan met voorzichtige dribbelpassen, telkens zijn voeten beijkend, dat hij niet zal struikelen. Ziet, hoe hij beeft, wanneer hij met ceremonieele plechtigheid de deuren der kasten opent, en dan zijn oude hand uitstrekt, naar een geliefd voorwerp, dat hij als een minnaar bekijkt. Eindelijk is hij op zijn lange reis gekomen, tot aan de plek, waar de precieuze kamer overgaat in den tuin. Hij heeft de laatste kast geopend, de dunne deur waait hem tegen met een te bruusken ruk . . . „Vader!” herkent Clara opeens. „Vadertje, ben jij er weer?” Zij komt naast hem staan, ze steekt haar jongen, vollen arm door den zijnen. — Tervoren wijkt terug. Hij beseft, dat hij nu heen moet, dat hij een dief is van teederheid in dit wonderlijke, door verwelkend verlangen betooverde huis. Waar zal hij heen? — Hij sluipt het veranda-mozaiek over, hij gaat door de opening van de tuindeur de duisternis der gangen binnen, en langs de doeken der zeventiende eeuwsche zeeslagen, en over de fluweelige loopers, en langs de eiken beschotten, en de glanzende koperen kanonnen in het voorportaal gaat hij weg als in een heimelijke vlucht, door de kier van de zware voordeur, alleen, de leege pleinen en straten van Loftinge op, verlaten en eenzaam, de lijn van zijn leven kwijt.

Maar vader en dochter blijven samen in de porceleinkamer. Nu de andere bewoners uit het huis zijn, is het daar zoo stil, dat ge de groote hangklok hoort tikken. — Onmerkbaar wordt het iets koeler en duisterder, het felle licht neemt af. —

In den tuin is het gekwetter van vogels, en, over alles heen, het carillon, dat regelmatig zijn plicht doet op de gezette tijden. — De vader zegt niets. Hij staart alleen maar in de gapende opening van de porceleinkast, waar